

Takrat se je Alojziju zdela domača vas tako lepa in mila! Kot topla gnezdeca so sedele hiše po grapah in planjavah, on pa je izgubil to zavetišče morda za vedno.

Drugo jutro je odšel.

Deset let ga ni bilo nazaj. Dasiravno je imel pri odhodu že dvajset let, se je šel vendar učiti še zidarstva. V začetku je delal le za hrano, in kako kronico mu je vrgel ob sobotah podjetnik. Pozneje je postal dober delavec in imel je dobre zaslužke. Denar je hranil, ker je hotel na vsak način sezidati novo, lepo hišo v svojih gorah.

Čez deset let je prišel res nazaj. Ljudje so se mu čudili, ker so ga že uvrstili med izgublence.

Kmalu je kupil za prisluženi denar nekaj njiv in neko strmino. Spodaj, tam, kjer se je strmina končala, je začel zidati. Delal je skoro vse sam. Le za stvari, ki jih nikakor ni mogel izvršiti sam, je dobil pomočnika.

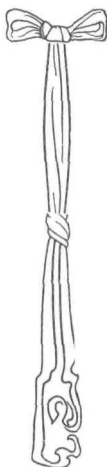
Tako je pridobil zopet nazaj, kar je bilo že skoro za vedno izgubljeno.

Kadar je pozneje komu pripovedoval, kako je zidal hišo, je vedno omenjal, da človek v tujini ne more biti nikdar tako srečen kot doma.

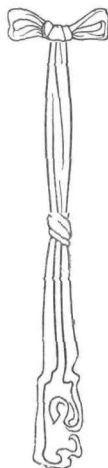
Z veliko ljubeznijo se je oklenil Strmolec svoje nove hiše. Vsako malenkost je takoj popravil, zasadil okrog hiše vinsko trto in sadno drevje.

Mnogo let je živel Strmolec srečno v svoji novi hišici. Lepo je skrbel za dom in družinico, dokler ni prišla nova nezgoda: Prišla je vojna, gore je zasedel sovražnik, in ljudje so zbežali v sosedno deželo. Kaj bo z njihovimi bornimi hišicami, ki so jih s toliko ljubeznijo gradili? Kdo ve! Morda jim prizanese bojna vihra. Če pa jih zadene usoda razdejanja, bodo gradili ljudje nova topla gnezdeca, gradili s solzami in še z večjo ljubeznijo...

Mali.

*Po dvorišču semtertja
hodi kakor kralj.
Časih — no, pa nič ne de —
malo si z rokavcem
le pobriše nos.
Kuštrav je in razcefran,
gologlav in bos —
a ponosen, hej — za dva!
Mati v pragu se smeji:
„Čuješ, Stanko, kaj pa ti,
kaj si zdaj le ti?“
„Sem gospod“ — In silno resno
meri dalje svojo pot . . .*

Ivan Albreht.